ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Δικαστήρια ἀληθῶν καὶ κακούργων

Μερικοὶ Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τελευταίως μιὰ περιοδεία στὴν Πολωνία καὶ στὴν Ρωσσία γιὰ νὰ ἰδοῦν πῶς λειτουργοῦν ἐκεῖ ἡ ἀστυνομίες, ἀνακάλυψαν μόλις ἐγύρισαν στὴν Ἀμερικὴ ὅτι, στὴν Πολωνία ὅσο καὶ στὴν Ρωσσία λειτουργοῦν ἀπὸ καιροῦ μυστικὰ «*Δικαστήρια Ἐγκληματιῶν*» στὰ ὁποῖα δικασταὶ εἶνε οἱ χειρότεροι κακοῦργοι ἑκάστου τόπου. Οἱ δικασταὶ αὐτοὶ δικάζουν φυσικὰ τοὺς κακούργους συναδέλφους των, οἱ ὁποῖοι ἢ ποοδίδουν τὰ μυστικὰ καμμιᾶς συμμορίας, ἢ δὲν ἐκτελοῦν τὰς διαταγὰς ποὺ λαμβάνουν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς των.

Πρὸ ὀλίγου χρόνου στοὺς δρόμους τῆς Βαρσοβίας βρέθηκε ἑτοιμοθάνατος κάποιος Πολωνὸς διάσημος ἐγκληματίας, ὁ Λέων Μόθυα, ὁ ἐπωνομαζόμενος «βασιλεὺς τῶν Πολωνῶν Ἀπάχηδων». Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν περιεμάζευσαν τὸν ρώτησαν πῶς βρέθηκε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ καταγγείλῃ τοὺς φονεῖς του. Ὁ Λέων Μόθυα ὅμως ἀρνήθηκε. Ἐν τέλει ὡμολόγησε ὅτι τὸν εἶχαν χτυπήσει ἄλλοι συνάδελφοί του ἐκτελοῦντες κανονικὴ ἀπόφασι τοῦ «*Δικαστηρίου τῶν Ἀπάχηδων τῆς Βαρσοβίας*», τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τακτικὴ ἀποδεικτικὴ διαδικασία τὸν εἶχε καταδικάσει σὲ θανατο, ἐπειδὴ εἶχε καταχραστεῖ χρήματα τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχαν παραδοθεῖ γιὰ νὰ τὰ δώσῃ στοὺς Ἀπάχηδες ποὺ βρισκόντουσαν στὶς φυλακὲς καὶ στὶς οἰκογένειές τους.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ὅπου λειτουργοῦν μὲ καταπληκτικὴ ὀργάνωσι καὶ τάξι τὰ «*Δικαστήρια τῶν Ἐγκληματιῶν*» εἶνε ἡ Ρωσσία. Ἡ χιλιάδες τῶν μικρῶν ἀληθοπαίδων ποὺ ἐνεργοῦν ὅλες τὶς κλοπὲς καὶ λωποδυσίες ἐξηκριβώθη ὅτι ὑπακούουν σὲ κάποια μυστηριώδη ὀργάνωσι καὶ διοικοῦνται μὲ σιδερένια πειθαρχία ἀπὸ αὐτήν.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ σχετικὸ γεγονὸς συνέβη τὸν περασμένο μῆνα μέσα σὲ ὁν κεντρικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Μόσχας.

Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε στὸν κεντρικὸ σταθμάρχη μιὰ ἐπιτροπὴ μικρῶν ἀληθοπαίδων, ἡ ὁποία τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπιτρέψῃ σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς συναδέλφους των νὰ κοιμῶνται μέσα στὰ ἄδεια φορτηγὰ βαγόνια ποὺ βρισκόνταν στὸν σταθμό. Ὁ σταθμάρχης στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε ἐπειδὴ κοντὰ στὰ ἄδεια βαγόνια βρισκόνταν καὶ γεμᾶτα μὲ ἐμπορεύματα καὶ ἐφοβεῖτο μήπως διαπραχθοῦν κλοπές. Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως τῶν ἀληθοπαίδων τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ἐγγυᾶται γιὰ ὅλους τοὺς συναδέλφους του, ὑποσχέθηκε μάλιστα ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ κοιμόνταν αὐτοὶ στὰ βαγόνια ἄλλος λωποδύτης δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ κλέψῃ ἐμπορεύματα. Ὁ σταθμάρχης ἐπείσθη κατόπιν τῆς δηλώσεως αὐτῆς καὶ ἔδωσε τὴν ἄδεια ποὺ τοῦ ζητοῦσαν τὰ ἀληθοπουλα.

Πράγματι δὲ ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸ δὲν ἐσημειώθη καμμιὰ κλοπὴ στὸ σταθμό. Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ μέρα ἔλειψεν ἀπὸ κάποιο βαγόνι ἕνα κιβώτιο μὲ ἐμπορεύματα. Ὁ σταθμάρχης ἐφώναξε τότε τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀληθιῶν, ὁ ὁποῖος τοῦ δήλωσε ὅτι τὸ κλεμένο κιβώτιο θὰ βρεθῇ καὶ ὅτι ἐκεῖνος ποὺ εἶχε διαπράξει τὴν κλοπὴ θὰ τιμωρηθῇ πραγματικά. Καὶ ἐκράτησε τὴν ὑποσχεσί του. Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀλῆτες ἄρχισαν συστηματικὲς ἔρευνες καὶ σὲ λίγες ἡμέρες βρῆκαν τὸ κιβώτιο καὶ τὸν κλέφτη. Ἐπέστρεψαν ἀμέσως τὸ κιβώτιο στὸν σταθμάρχη καὶ ἔπειτα συνεκρότησαν μεταξύ τους τακτικὸ δικαστήριο, το ὁποῖο κατεδίκασε τὸν κλέφτη σὲ θάνατο. Ἡ ἡμέρα καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἐκτελοῦσαν τὴν θανατικὴ ἀπόφασι ἐκρατήθηκαν διὰ λόγους προνοίας μυστικά.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ μικρὸς κλέφτης βρεθηκε πράγματι νεκρὸς σὲ κάποιον δρόμο τῆς Μόσχας!...

σαμε ὡς τότε, καταβάλλοντας, ὅλη τὴ δύναμί του, μᾶς ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια κι' ἔτρεξε νὰ γλυτώσῃ τὸν ἀδερφό του. Μὰ δὲν μπορεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ καθόλου. Καὶ τότε κλαίγοντας, οὐρλιαζοντας, ἀπὸ ἀπελπισία, τράβηξε τὸ πιστολι του, σημάδεψε τὸν ἀδερφό του, τοῦρριξε καὶ ἐνῶν σκοτωσε γιὰ να τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὸ μαρτύριο τῆς λάυσης!... H. Gayar

ΓΙΑ ΝΑ ΚΛΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιὰ μέρα ποὺ χιονίζει, ὁ Ναθὰν μπαίνει μέσα σ' ἕνα ἐστιατόριο καὶ ἀφίνει τὴν πόρτα ἀνοικτή.

— Ἐ! Σύ, κειμάτω! τοῦ φωνάζουν. Κλεῖσε τὴν πόρτα!...Δὲ βλέπεις τί κρῦο κανει ἔξω;

—Καλά, ἀπαντᾶ μὲ ἔκπληξη ὁ Ναθὰν καὶ νομίζετε ἂν τὴν κλείσω τὴν πόρτα, θὰ κάνῃ...λιγώτερο κρῦο ἔξω;!...

***

Ὁ Χιρς καὶ ὁ Μεντελέ, δύο γέροι ἐβραῖοι, πηγαίνουν μὲ τὸν σιδηρόδρομο στὴν Μόσχα γιὰ ὑποθέσεις τους. Ἔξαφνα ὅμως, τὴ στιγμὴ ποὺ μόλις ἀρχίζει νὰ τοὺς παίρνῃ ὁ ὕπνος ἀκοῦν ἕνα ἄγριο πρόσταγμα.

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Συγχρόνως δέ, ἀντικρύζουν δέκα ληστὰς μὲ τὰ πιστόλια γυρισμένα ἀπειλητικὰ ἐπάνω τους.

Ὅλοι οἱ ταξειδιῶται πετάγονται ὄρθιοι καὶ σηκώνουν τὰ χέρια. Οἱ ληστὰι δὲν φαίνονται ν' ἀστειεύωνται...Ὁ Χιρς τρέμει σᾶν φύλλο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μεντελέ, δὲν πηγαίνει πίσω...Μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὸν φόβο, κατορθώνει νὰ πῇ.

— Κύριε ἀρχηγέ, μπορῶ νὰ κατεβασω τὰ χέρια μου;...Πάσχω, βέρεις..

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν γέρο Ἑβραῖο, καὶ βρίσκοντάς τον ἀκίνδυνο τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κατεβάσῃ τὰ χέρια. Ὁ Μεντελέ βγάζει ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του χίλια ρούβλια καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Χίρς:

— Ἐοῦ χρωστῶ χίλια ρούβλια, τοῦ λέει. Νά, πάρτα!...

***

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Μέγας Ναπολέων βρισκόταν σὲ μιὰ πόλη τῆς Λιθουανίας, συνήντησε στὸ δρόμο ἕναν γέρο Ἑβραῖο μὲ σεβασμιοτάτη μορφή, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον.

— Πῶς σὲ λένε; τὸν ἐρώτησε.

— Μωϋσῆ...Καὶ σένα;

— Ἐμένα; Ναπολέοντα...Τί δουλειὰ κάνεις;

— Δάσκαλος τῶν Ἰερῶν. Καὶ σύ;...

— Ἐγὼ πολεμῶ..."Ακουσε, Μωϋσῆ: Ἔχω ἀκουστὰ πῶς ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι εἶνε σοφοί. Μπορεῖς, λοιπόν, νὰ μοῦ πῇς, χωρὶς νὰ κομπιάσῃς ὅμως, το ὄνομα τῆς μητέρας τοῦ Ἀβραάμ;...Βλέπεις αὐτὰ τὰ τέσσερα χιλιάρικα ποὺ ἔχω στὸ πορτοφόλι μου;..."Ε, ἂν ἀπαντήσῃς ὀρθά, θὰ σοῦ δώσω τὰ δύο.

Ὁ γέρος, χωρὶς δισταγμὸ ἀνέφερε τὸ ὄνομα ποὺ τοῦ ζητοῦσεν.

— Μπράβο! τοῦ εἶπε τότε ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἰδού, πάρε τὶς δύο χιλιάδες φράγκα. Εἶσαι πραγματικὸς σοφός. Χαῖρε!

Ὁ Ναπολέων ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ...ὁ γέρος ὅμως τὸν σταματᾶ.

— Ναπολέων! τοῦ λεει ἐπιτακτικά. Ἄκουσε δῶ..

— Τί τρέχει;...

— Ἰδού: Τώρα εἴμεθα ἴσοι. Ὁ καθένας μας ἔχει ἀπὸ δυὸ χιλιάδες φράγκα. Δέχεσαι λοιπὸν, νὰ σοῦ ὑποβάλω κι' ἐγὼ μιὰ ἐρώτηση καὶ ἐὰν μὲν μοῦ ἀπαντήσῃς ὀρθὰ θὰ σοῦ ἐπιστρέψω τὰ δυὸ χιλιάρικα, ἐὰν ὅμως χάσῃς θα μοῦ δώσῃς τὶς ὑπόλοιπες δύο χιλιάδες τοῦ πορτοφολιοῦ σου!...

— Ἔστω, λέγε.

— Προηγουμένως, μὲ ρώτησες γιὰ κάτι ποὺ ἀναγεται στοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Ἐγὼ θὰ σὲ ρωτήσω γιὰ κάτι ἐντελῶς σύγχρονο, γιὰ κάτι εὔκολο. Δέχεσαι;

— Ἐμπρός! Λέγε γρήγορα!

— Πες μου τὸ ὄνομα... τῆς μητέρας μου!

Ὁ Ναπολέων χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Κέρδισες Μωϋσῆ: Ἰδού, πάρε καὶ τὰ ὑπόλοιπα!...

***

— Ὥστε κατορθώνετε νὰ κερδίζετε τὸ ψωμί σας ἀπὸ τὴν πέννα σας μόνο;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ γράφετε;

— Μά...στὸν σανίδα μου!...

Ὁ Κατεψυγμένος

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΧΑΡΑ ΣΑΣ ΑΝΑΓΓΕΛΟΥΜΕ ΣΗΜΕΡΑ ΟΤΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΡΟΥΜΑΝΟΕΛΛΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΠΑΝΑΪΤ ΙΣΤΡΑΤΙ

Τοῦ ὁποίου ἡ ἄφιξις στὴν Ἑλλάδα τόσον ἐπροκάλεσε θόρυβον, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ δώσῃ πλὴν τῆς «Οἰκογενείας» καὶ στὸ «Μπουκέτο» ἕνα νέο, ἐντελῶς πρωτότυπο καὶ ἐντελῶς ἀδημοσιευτο ἔργο του, τὴν

"ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ' ΛΕΩΝΙΔΑ,,

Τὸ ἔργο του αὐτό, στὸ ὁποῖο ὁ συγγραφεὺς περιγράφει τὰ πρῶτα του βήματα στὴ ζωή, εἶνε ἀπόσπασμα τῆς αὐτοβιογραφίας του, ἡ ὁποία προκειται νὰ ἐκδοθῇ προσεχέστατα στὸ Παρισι σὲ πολυτελῆ ἔκδοσιν. Πρόκειται περὶ ἀληθινοῦ ἀριστουργήματος, τοῦ ὁποίου ἡ μετάφρασις συνοδευομένη, ἀπὸ ἀνεκδότους φωτογραφίας καὶ σκιτσα τοῦ Ἰστρατι, θ' ἀρχίσῃ ἀπο τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ἀνατιθεῖσα εἰς τὸν λόγιον κ. Μήτσον Παπανικολάου.